

90. Петъръ Коевъ
91. Хубавото Нени
92. Бою абаджи
93. Георги Пендалътъ

Това е ръстъ, който самъ по себе си достатъчно красноречиво говори за силата на абаджийството въ града ни въ недалечното минало. Естествено е, че при туй положение и търговията ще бжде завидна. Нашитъ занаятчии сж поддържали широки търговски връзки съ много градове вътре и вънъ въ нѣкогашна Турция. Суровъ материалъ за изработванитъ отъ тѣхъ дрехи сж вземали отъ следнитъ градове: конци отъ Трапезундъ, гайтанъ отъ Габрово, шаекъ отъ Троянъ, Сливенъ, Клисурса, Карлово, Казанлъкъ, Пловдивъ. Готовитъ пъкъ за проданъ дрехи, като: аби, салтамарки, ямурлуци, потури, елечи, джумадани, калцуни, месъови, качулки — сж продавали изъ разнитъ градове и села. А именно: Севлиево, Бѣла-Слатина, Плѣвенъ, Ломъ, Видинъ, Русе.

При изработката на дрехитъ сж си служили, па и днесъ си служатъ, съ следнитъ срѣдства — инструменти: игла, напръстникъ, ножици, аршинъ, желѣзо за гладене, но особено — съ много дълга извита желѣзна дрѣжка и стѣпало, върху което е поставенъ дървенъ калѣпъ, за да се натиска съ кракъ при гладене; дъска, върху която се поставя дрехата за гладене и най-сетне — гарги за правене на телени копчета.

Всѣка една отъ по-горе изброенитъ абаджийски дрехи е била приготвена изключително отъ рѣчка, безъ помощта на каквато и да било шевна машина. Това се налагало отъ естеството на дрехитъ, по които сж били обточени и нашити за украса много гайтани, наредени единъ до другъ. А върху всички тия наредени гайтани не е било възможно да премине машина, за да ги прилепи къмъ шаека. Ето защо и сега абаджиитъ не могатъ да се възползватъ при работата си съ шевната машина. Съ нея тѣ си послужватъ, само когато съединяватъ парчета отъ хастаръ на нѣкоя дреха. Въпрѣки тѣзи неудобства, тѣ сж отхвърляли достатъчно шита стока, като за тая цель сж обръщали голѣма частъ отъ нощта на день. А упоритостта въ работата имъ развѣрзвала рѣцетъ за широка търговия. До 1842 — 44 година тая търговия се ограничавала въ гореизброенитъ селища въ родината ни. Отъ тая година нататѣкъ нейниятъ обсъгъ се разширилъ, подъ влияние на карловци, калоферци и клисурци, съ които нашитъ абаджии се срѣщали. Отъ тѣхъ тѣ узнали, че въ Одринско и Чорлу могатъ да намѣрятъ добъръ пазаръ за стокитъ си. Мнозина започвали да обикалятъ тия мѣста и да продаватъ изшититъ си дрехи. Първиятъ севлиевецъ, абаджия, който отишелъ въ Чорлу, е билъ Илю Лазаровъ, дѣдо по майка на хлѣбаря Христо Катмеровъ. Илю къмъ 1842 — 3 год. отишелъ къмъ Чорленско да навести избѣгалиятъ си